

Arrest

nr. 152 317 van 11 september 2015
in de zaak RvV X / IX

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

De Belgische staat, vertegenwoordigd door de Staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IXE KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Nigeriaanse nationaliteit te zijn, op 8 september 2015 heeft ingediend (bij faxpost) om bij uiterst dringende noodzakelijkheid de schorsing van de tenuitvoerlegging te vorderen van de beslissing van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie van 31 augustus 2015 houdende de weigering verblijf met bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 26^{quater}).

Gezien titel I *bis*, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gelet op artikel 39/82 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gelet op titel II, hoofdstuk II van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 8 september 2015, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 10 september 2015 om 11u.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken J. CAMU.

Gehoord de opmerkingen van advocaat X KALIN, die loco advocaat M. VAN DER HASSELT verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat I. FLORIO, die loco advocaat E. MATTERNE verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

De verzoekende partij verklaart van Nigeriaanse nationaliteit te zijn.

Op 23 maart 2015 diende zij een asielaanvraag in, in België.

Een vingerafdrukkenonderzoek toonde aan dat de vingerafdrukken van de verzoekende partij op 1 december 2014 werden geregistreerd in Spanje.

Op 30 maart 2015 werd door de Belgische overheid een verzoek tot overname aan Spanje gericht.

Op 25 mei 2015 stemden de Spaanse autoriteiten in met de overname van de verzoekende partij.

Op 31 augustus 2015 nam de verwerende partij de beslissing tot weigering van verblijf met bevel om het grondgebied te verlaten. Dit is thans de bestreden beslissing, waarvan de motivering luidt als volgt:

“België is niet verantwoordelijk voor de behandeling van de asielaanvraag die aan Spanje toekomt, met toepassing van artikel 51/5 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen en van artikel 13(1) van Verordening (EU) 604/2013 van het Europees Parlement en de Raad van 26 juni 2013.

De betrokkene vroeg op 23.03.2015 asiel in België. De betrokkene legde geen identiteits- of reisdocumenten voor. Vingerafdrukkenonderzoek toont aan dat de vingerafdrukken van de betrokkene op 01.12.2014 werden geregistreerd te Motril (Spanje) vanwege illegale binnenkomst.

De betrokkene werd gehoord op 25.03.2015 en verklaarde dat hij op 19.06.2013 van Nigeria naar Niger ging. Na een verblijf van acht dagen vervolgde hij zijn weg naar Algerije en na een verblijf van enkele dagen naar Marokko. In november 2014 stak de betrokkene met een boot over naar Spanje, waar hij op 19.11.2014 aankwam. Hij werd aangehouden en na enkele dagen van Motril overgebracht naar een detentiecentrum in Tarifa. Op 08.01.2015 werd hij door de politie overgebracht naar een detentiecentrum in Madrid, waar hij zeven dagen verbleef. Enkele weken later reisde de betrokkene naar België, waar hij op 14.03.2015 aankwam. De betrokkene voegde toe dat zijn paspoort en identiteitskaart door een smokkelaar werden afgenomen in Marokko.

Op 30.03.2015 werd een verzoek voor overname van de asielaanvraag van de betrokkene gericht aan de Spaanse instanties, die op 25.05.2015 instemden met de behandeling van de asielaanvraag van de betrokkene op grond van artikel 13(1) van Verordening 604/2013.

Tijdens het verhoor werd aan de betrokkene gevraagd vanwege welke specifieke reden(en) hij besloot asiel te vragen in België en of hij met betrekking tot omstandigheden van opvang of van behandeling redenen heeft, die volgens hem verzet tegen een overdracht aan de verantwoordelijke lidstaat zouden rechtvaardigen. De betrokkene antwoordde dat hij asiel vroeg in België omdat hij in België naar school wil gaan en denkt dat hij in België een goede toekomst zal hebben. De betrokkene uitte tijdens het verhoor verzet tegen een behandeling van zijn asielaanvraag door de Spaanse instanties omdat hij in Spanje niet naar school mocht gaan, in het detentiecentrum "niet heel goed" werd behandeld. De betrokkene haalde aan dat hij niet mocht deelnemen aan sociale activiteiten en geen behandeling kreeg voor problemen met zijn oor. De betrokkene verklaarde tevens een in België verblijvende zus te hebben. Hieromtrent merken we op dat het Hof van Justitie van de Europese Unie in zijn uitspraak van 21.12.2011 in de gevoegde zaken C-411/10 en C-493/10 heeft geoordeeld dat het gemeenschappelijk Europeesasielstelsel is uitgedacht in een context waarin kan worden aangenomen dat alle staten, die aan dit stelsel deelnemen, de grondrechten eerbiedigen daaronder begrepen de rechten die de Conventie van Genève van 1951 of het Europees Verdrag tot Bescherming van de Rechten van de Mens (EVRM) als grondslag hebben en dat er in dat opzicht wederzijds vertrouwen tussen de lidstaten kan bestaan. Bijgevolg moet worden aangenomen dat de Lidstaten het beginsel van non-refoulement en de verdragsverplichtingen voortkomende uit de Conventie van Genève en het EVRM nakomen. Het is in die context dat in Verordening 343/2003 en heden Verordening 604/2013 de criteria en de mechanismen werden vastgelegd om te bepalen welke lidstaat verantwoordelijk is voor de behandeling van een asielaanvraag, wat impliceert dat de vrije keuze van de asielzoeker werd uitgesloten. De loutere persoonlijke appreciatie van een lidstaat of de wens in een bepaalde lidstaat te kunnen blijven kunnen dan ook geen grond zijn voor de toepassing van de soevereiniteitsclausule van Verordening 604/2013.

Toch kan volgens het Hof niet worden uitgesloten dat de werking van dit stelsel in een bepaalde lidstaat grote moeilijkheden ondervindt waardoor het risico bestaat dat asielzoekers, na overdracht aan die lidstaat, in een situatie belanden die strijdig is met artikel 3 van het Europees Verdrag tot Bescherming van de Rechten van de Mens (EVRM) of artikel 4 van het Handvest van de Grondrechten van de Europese Unie (EU-Handvest). Volgens het Hof volgt daaruit niet dat elke schending van een grondrecht door de verantwoordelijke lidstaat gevolgen heeft voor de verplichtingen van de andere lidstaten betreffende het naleven en toepassen van Verordening 343/2003. Het Hof oordeelde wel dat de andere lidstaten geen asielzoekers mogen overdragen aan de verantwoordelijke lidstaat onder de bepalingen van Verordening 343/2003 indien zij niet onkundig kunnen zijn van het feit dat fundamentele

tekortkomingen met betrekking tot procedures inzake asiel en internationale bescherming en onthaal- en opvangvoorzieningen voor asielzoekers in die lidstaat aannemelijk maken dat de asielzoeker door overdracht aan die lidstaat een risico loopt op een onmenselijke of vernederende behandeling. Elke lidstaat is dan ook gehouden te onderzoeken of een overdracht aan een andere lidstaat zou kunnen leiden tot een reëel risico op blootstelling aan omstandigheden die in strijd zijn met artikel 3 van EVRM of artikel 4 van het EU-Handvest. Hieromtrent wijzen we er op dat het aan de betrokkene toekomt om op grond van concrete feiten en omstandigheden aannemelijk te maken dat hij door een overdracht aan Spanje een reëel risico loopt te worden blootgesteld aan omstandigheden die een schending zouden zijn van artikel 3 van het EVRM of artikel 4 van het EU-Handvest.

Zoals reeds vermeld uitte de betrokkene tijdens zijn verhoor verzet tegen een behandeling van zijn asielaanvraag door de Spaanse instanties omdat hij in Spanje niet naar school mocht gaan, in het detentiecentrum "niet heel goed" werd behandeld. De betrokkene haalde aan dat hij niet mocht deelnemen aan sociale activiteiten en geen behandeling kreeg voor problemen met zijn oor.

We wensen te benadrukken dat de betrokkene na zijn aanhouding in Spanje geen asiel vroeg. Hij was niet toegelaten tot verblijf en had vanwege die reden dan ook geen toegang tot onderwijs. Betreffende de behandeling in de Spaanse detentiecentra merken we op dat de betrokkene tijdens het verhoor de gelegenheid kreeg om op omstandige wijze te wijzen op omstandigheden tijdens zijn verblijf in Spanje, die volgens hem zouden duiden op een vernederende of onmenselijke behandeling, maar zich beperkt tot de bewering dat hij niet mocht deelnemen aan sociale activiteiten en geen behandeling kreeg voor problemen met zijn oor.

Tevens wijzen we er op dat de betrokkene in een andere hoedanigheid namelijk die van verzoeker voor internationale bescherming zal terugkeren naar Spanje. Spanje stemde in met ons verzoek voor de overname van de betrokkene met toepassing van artikel 13(1) van Verordening 604/2013. We benadrukken dat de instemming van Spanje impliceert dat de betrokkene na overdracht in Spanje een asielaanvraag kan indienen indien hij dat wenst en de betrokkene in zijn hoedanigheid van asielzoeker de door de wet voorziene bijstand en opvang zal verkrijgen. De Spaanse instanties zullen zijn asielaanvraag onderzoeken en de betrokkene niet verwijderen naar zijn land van herkomst zonder een volledig en gedegen onderzoek van zijn asielaanvraag. De betrokkene zal gemachtigd zijn te verblijven in Spanje in zijn hoedanigheid van verzoeker van internationale bescherming.

Hieromtrent verwijzen we naar het rapport van Hana Cheikh Ali en Miguel Angel Hurtado, "Dublin II Regulation National Report - European network for technical cooperation on the application of the Dublin II Regulation - Spain", 20.06.2012, waarin duidelijk wordt gesteld dat personen in wiensgeval Spanje zich verantwoordelijk verklaarde voor de behandeling van de asielaanvraag worden toegelaten tot de procedure en toegang hebben tot rechtsbijstand en gezondheidszorg. De betrokkene zal in zijn hoedanigheid van asielzoeker een machtiging tot verblijf van minstens zes maanden verkrijgen. Alle asielzoekers hebben in alle fasen van de procedure recht op kosteloze juridische bijstand. Asielzoekers hebben toegang tot gezondheidszorg ("tarjeta individual sanitaria") en kunnen na zes maanden procedureverloop werken (pagina 29, alinea 1). Verder wordt in bovenvermeld rapport bevestigd dat alle verzoekers voor internationale bescherming aanspraak kunnen maken op bijstand en op opvang (pagina 28, alinea 2).

Spanje ondertekende de Conventie van Genève van 1951 en is partij bij het Europees Verdrag tot Bescherming van de Rechten van de Mens (EVRM). Er moet dan ook van worden uitgegaan dat Spanje het beginsel van non-refoulement alsmede de andere verdragsverplichtingen voortkomende uit de Conventie van Genève en het EVRM nakomt. Spanje onderwerpt asielaanvragen, net als België en de andere lidstaten, aan een individueel onderzoek en kent de vluchtelingenstatus of de subsidiaire bescherming toe aan personen, die voldoen aan de in de regelgeving voorziene voorwaarden. Er is derhalve geen enkele aanleiding om aan te nemen dat de Spaanse autoriteiten de asielaanvraag van de betrokkene niet met de nodige objectiviteit en gedegenheid zullen onderzoeken en de minimumnormen inzake de asielprocedure en inzake de erkenning als vluchteling of als persoon die internationale bescherming behoeft, zoals die zijn vastgelegd in de Europese richtlijnen 2004/83/EG en 2005/85/EG, niet zouden respecteren. Spanje kent tevens onafhankelijke beroepsinstanties voor beslissingen inzake afgewezen asielaanvragen en beslissingen inzake detentie en verwijdering.

We zijn van oordeel dat uit een algemene analyse van bronnen met betrekking tot de situatie van asielzoekers in Spanje (Hana Cheikh Ali en Miguel Angel Hurtado, "Dublin II Regulation National Report - European network for technical cooperation on the application of the Dublin II Regulation - Spain", 20.06.2012; Nils Muiznieks, Commissioner for Human Rights, "Report by Nils Muiznieks, Commissioner for Human Rights of the Council of Europa Following his visit to Spain from 3 to 7 Juni 2013", Straatsburg, 09.10.2013) niet kan worden besloten dat de procedures inzake asiel en internationale bescherming en onthaal- en opvangvoorzieningen voor asielzoekers in Spanje dermate structurele tekortkomingen vertonen dat asielzoekers die in het kader van Verordening 604/2013 aan Spanje worden overgedragen per definitie in een situatie belanden die kan worden gelijkgesteld met een

onmenselijke of vernederende behandeling in de zin van artikel 3 van het EVRM of artikel 4 van het EU-Handvest.

Betreffende de in België verblijvende zus van de betrokkene merken we op dat de betrokkene het verblijf van een zus in België niet aanvoerde al reden voor een asielaanvraag in België of als reden voor de toepassing van de soevereiniteitsclausule of van de discretionaire bepalingen en bepalingen inzake afhankelijke personen van Verordening 604/2013. Tijdens het verhoor stelde hij ook haar verblijfplaats niet te kennen. Hieromtrent merken we op dat Verordening 604/2013 de verantwoordelijkheid legt bij de lidstaat, waar een gezinslid van de verzoeker is toegelaten tot verblijf als persoon die internationale bescherming geniet (artikel 9) of als indiener van een verzoek voor internationale bescherming (artikel 10). De in België verblijvende zus van de betrokkene, die Belgisch staatsburger is, verblijft niet in België in een van de bovenvermelde hoedanigheden en kan ten overstaan van de betrokkene niet worden beschouwd als "gezinslid", zoals omschreven in artikel 2,g) van Verordening 604/2013 wat tot gevolg heeft dat bovenvermelde artikels in dit geval niet van toepassing zijn. Betreffende de discretionaire bepalingen en bepalingen inzake afhankelijke personen van Verordening 604/2013 merken we op dat de loutere aanwezigheid van familieleden op zich niet leidt tot de toepassing van artikel 17(1), de soevereiniteitsclausule van Verordening 604/2014. Artikel 17(2) stelt dat de verantwoordelijke lidstaat ten allen tijde voordat in eerste aanleg een beslissing werd genomen een andere lidstaat kan vragen een persoon over te nemen teneinde familierelaties te verenigen op humanitaire gronden. We benadrukken dat in het geval van de betrokkene Spanje zich verantwoordelijk verklaarde voor de behandeling van de asielaanvraag van de betrokkene en België niet vroeg de asielaanvraag van de betrokkene te behandelen met toepassing van artikel 17(2) en dit vanwege de hereniging met een in België verblijvend familielid. Artikel 16(1) bepaalt dat de lidstaten zorgen dat de verzoeker kan blijven bij zijn kind, broer of zus of ouder indien, wegens een zwangerschap, een pasgeboren kind, een ernstige ziekte, een zware handicap of hoge leeftijd de verzoeker afhankelijk is van de hulp van dat kind, die broer, zus of ouder of indien dat kind, die broer, zus of ouder afhankelijk is van de verzoeker. Artikel 16(1) stelt wel dat dat kind, die broer, zus of ouder wettelijk in die lidstaat moeten verblijven, de familiebanden al in het land van herkomst bestonden, het kind, de broer of zus of ouder in staat is voor de afhankelijke persoon te zorgen en de betrokkenen schriftelijk hebben verklaard dat zij dit wensen. De betrokkene, geboren in 1996, maakte tijdens zijn verhoor melding van enkele gezondheidsproblemen. We benadrukken dat de betrokkene in het kader van zijn asielaanvraag echter geen attesten of andere elementen aanbracht die deze verklaarde problemen staven. Verder wijzen we op artikel 11(2) van Verordening 1560/2003 dat stipuleert dat de in artikel 15(2) van Verordening 343/2003 beoogde situaties van afhankelijkheid zo veel mogelijk worden beoordeeld op grond van objectieve elementen zoals bijvoorbeeld medische attesten. Dergelijke elementen worden in dit geval niet voorgelegd. We benadrukken dat op grond van de verklaringen van de betrokkene en de elementen van het dossier niet kan worden besloten dat de betrokkene afhankelijk is van de hulp van zijn in België verblijvende zus of dat zijn zus, verblijvend in België, afhankelijk is van de verzoeker in de zin van artikel 16(1) van Verordening 604/2013 en dat de zus van de betrokkene in staat is voor de betrokkene te zorgen. We zijn niet in bezit van een schriftelijke verklaring van de zus van de betrokkene ter zake.

Indien zou worden aangevoerd dat de overdracht van de betrokkene aan Spanje een schending zou betekenen van zijn grondrechten en meer bepaald van artikel 8 van het EVRM, zijn recht op de eerbiediging van zijn familie- en gezinsleven moet worden opgemerkt dat het Europees Hof voor de Rechten van de Mens oordeelde dat artikel 8 van het EVRM niet inhoudt dat een Staat verplicht is de door vreemdelingen gemaakte keuze van gemeenschappelijk verblijf te respecteren. Met toepassing van de beginselen van het internationaal recht is het immers de taak van de overheid om de openbare orde te waarborgen en in het bijzonder het recht van binnenkomst en het verblijf te controleren. De overheid is er wel toe gehouden een zo nauwkeurig mogelijk onderzoek te doen en dit op grond van de omstandigheden waarvan hij kennis heeft of zou moeten hebben. Het komt in deze ook aan de betrokkene toe op voldoende wijze het bestaan van een duurzaam en reëel bestaand familie- of gezinsleven aan te tonen en tevens aan te voeren op welke wijze een overdracht aan Spanje dit gezinsleven zou schenden. We benadrukken dat het in dit geval een broer en zus, beiden meerderjarig, betreft. We wensen tevens op te merken dat de zus van de betrokkene van maart 2004 tot november 2005 in België verbleef in de hoedanigheid van asielzoeker en in 23.01.2007 naar België terugkeerde in het kader van gezinshereniging. De betrokkene verblijft niet bij zijn zus, maar in een opvangcentrum. We zijn dan ook van oordeel dat de betrokkene in grote mate gescheiden leefde van zijn zus –hij was zeven jaar oud toen zijn zus asiel vroeg in België- en in dit geval geen sprake is van een verderzetting van een reëel bestaand familieleven. Een overdracht van de betrokkene aan Spanje impliceert volgens ons dan ook geen inbreuk op artikel 8 van het EVRM.

We merken op dat de betrokkene in het kader van zijn asielaanvraag geen attesten of andere elementen aan, die aanleiding geven te besluiten dat redenen betreffende zijn gezondheid een overdracht aan Spanje zouden verhinderen of dat redenen betreffende zijn gezondheid bij overdracht

zouden leiden tot een risico op blootstelling aan omstandigheden die een schending zouden vormen van artikel 3 van het EVRM of artikel 4 van het EU-Handvest.

Op basis van bovenvermelde argumenten en vaststellingen wordt besloten dat de betrokkene niet aannemelijk maakt dat hij door overdracht aan Spanje een reëel risico loopt op blootstelling aan omstandigheden die een inbreuk zouden vormen op artikel 3 van het EVRM of artikel 4 van het EU-Handvest.

Op basis van bovenvermelde argumenten wordt tevens besloten dat er geen grond is voor de behandeling van de asielaanvraag door de Belgische instanties met toepassing van artikel 17(1) van Verordening 604/2013. Hieruit volgt dat België niet verantwoordelijk is voor de behandeling van de asielaanvraag, die aan de Spaanse autoriteiten toekomt met toepassing van artikel 51/5 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen en artikel 13(1) van Verordening 604/2013.

De betrokkene is niet in bezit van de in artikel 2 van de wet van 15.12.1980 bedoelde binnenkomstdocumenten.

Bijgevolg moet de betrokkene het grondgebied van België verlaten, evenals het grondgebied van de staten die het Schengenacquis ten volle toepassen(3), tenzij hij (zij) beschikt over de documenten die vereist zijn om er zich naar toe te begeven.

Betrokkene zal teruggeleid worden naar de bevoegde Spaanse instanties. “

2. Over de vordering tot schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid

2.1. De drie cumulatieve voorwaarden

Artikel 43, § 1, eerste lid van het procedurereglement van de Raad (hierna: het PR RvV) bepaalt dat, indien de uiterst dringende noodzakelijkheid wordt aangevoerd, de vordering een uiteenzetting van de feiten dient te bevatten die deze uiterst dringende noodzakelijkheid rechtvaardigen.

Verder kan overeenkomstig artikel 39/82, § 2, eerste lid van de vreemdelingenwet, slechts tot de schorsing van de tenuitvoerlegging van een administratieve rechtshandeling worden besloten indien er ernstige middelen worden aangevoerd die de vernietiging van de aangevochten beslissing kunnen verantwoorden en op voorwaarde dat de onmiddellijke tenuitvoerlegging van de bestreden beslissing een moeilijk te herstellen ernstig nadeel kan berokkenen.

Uit het voorgaande volgt dat, opdat een vordering tot schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid kan worden ingewilligd, de drie voornoemde voorwaarden cumulatief moeten zijn vervuld.

2.2. Betreffende de eerste voorwaarde: de uiterst dringende noodzakelijkheid

In casu bevindt de verzoekende partij zich in een welbepaalde plaats zoals bedoeld in de artikelen 74/8 en 74/9 van de vreemdelingenwet. De huidige vordering werd ingediend binnen de tien dagen na de kennisgeving van bestreden beslissing. Tevens staat het vast dat de verzoekende partij vastzit met het oog op een overdracht aan Spanje. De uiterst dringende noodzakelijkheid wordt niet betwist door de verwerende partij.

Het uiterst dringende karakter van de vordering staat dan ook vast.

Aan de eerste cumulatieve voorwaarde is bijgevolg voldaan.

2.3. Betreffende de tweede voorwaarde: de ernst van de aangevoerde middelen

2.3.1. De interpretatie van deze voorwaarde

Overeenkomstig het voormelde artikel 39/82, § 2 van de vreemdelingenwet kan slechts tot de schorsing van de tenuitvoerlegging worden besloten indien ernstige middelen worden aangevoerd die de vernietiging van de aangevochten beslissing kunnen verantwoorden en indien de onmiddellijke tenuitvoerlegging van de bestreden beslissing een moeilijk te herstellen ernstig nadeel kan berokkenen.

Onder "middel" wordt begrepen de voldoende duidelijke omschrijving van de overtreden rechtsregel en van de wijze waarop die rechtsregel door de bestreden beslissing wordt geschonden (RvS 17 december 2004, nr. 138.590; RvS 4 mei 2004, nr. 130.972; RvS 1 oktober 2006, nr. 135.618).

Opdat een middel ernstig zou zijn, volstaat het dat het op het eerste gezicht, en gelet op de toedracht van de zaak, ontvankelijk en gegrond zou kunnen worden verklaard en derhalve kan leiden tot de schorsing van de tenuitvoerlegging van de bestreden beslissing.

2.3.2. De beoordeling van deze voorwaarde

In een eerste middel voert de verzoekende partij de schending aan van de artikelen 3 en 13 van het EVRM en van artikel 4 van het Handvest van de Grondrechten van de Europese Unie (hierna verkort het Handvest).

Zij stelt dat de verzoekende partij in een mensenwaardige situatie zal terechtkomen indien zij teruggestuurd wordt naar Spanje. Hierbij verwijst ze naar een rapport van 6 juni 2013 van de algemene vergadering van de Verenigde Naties over de mensenrechten in Spanje en naar een rapport van 9 oktober 2013 van de Commissaris voor de mensenrechten van de Raad voor Europa en citeert ze ook uit beide rapporten. Zij stipt aan dat de verzoekende partij in Spanje geen toegang had tot onderwijs, dat zij ook niet de nodige medische zorg heeft verkregen. Verder benadrukt ze de situatie in het opvangcentrum waar zij verbleven heeft. Ze stipt aan dat de verwerende partij zelf geen informatiebronnen aanhaalt en zich niet de moeite getroost om zelf de mensenrechtenverslagen te verifiëren om uit te maken over al dan niet sprake kan zijn van een schending van artikel 3 van het EVRM. Ze benadrukt dat deze oefening niet werd gemaakt.

Artikel 3 van het EVRM bepaalt dat "*Niemand mag worden onderworpen aan foltering en aan onmenselijke of vernederende behandelingen of bestraffingen*". Deze bepaling bekrachtigt een van de fundamentele waarden van elke democratische samenleving en verbiedt in absolute termen foltering en onmenselijke of vernederende behandelingen, ongeacht de omstandigheden en de handelingen van het slachtoffer (vaste rechtspraak: zie bv. EHRM 21 januari 2011, M.S.S./België en Griekenland, § 218).

Het EHRM heeft reeds geoordeeld dat de verwijdering door een lidstaat een probleem ten aanzien van artikel 3 van het EVRM kan opleveren en dus een verdragsluitende Staat verantwoordelijk kan stellen, wanneer er ernstige en bewezen motieven bestaan om aan te nemen dat de verzoekende partij in het land van bestemming een reëel gevaar loopt om te worden onderworpen aan behandelingen die in strijd zijn met artikel 3 van het EVRM. In deze omstandigheden houdt artikel 3 van het EVRM de verplichting in de persoon in kwestie niet naar dat land te verwijderen (zie EHRM 4 december 2008, Y./Rusland, § 75 en de arresten waarnaar wordt verwezen; adde EHRM 26 april 2005, Müslim/Turkije, § 66).

Om te beoordelen of er ernstige en bewezen motieven bestaan om aan te nemen dat de verzoekende partij een reëel gevaar loopt op een door artikel 3 van het EVRM verboden behandeling, houdt de Raad zich aan de door het EHRM gegeven aanwijzingen. In dezen heeft het EHRM geoordeeld dat, om het bestaan van een gevaar van slechte behandelingen na te gaan, de te verwachten gevolgen van de verwijdering van de verzoekende partij naar het land van bestemming dienen te worden onderzocht, rekening houdend met de algemene situatie in dat land en met de omstandigheden die eigen zijn aan het geval van de verzoekende partij (zie EHRM 4 december 2008, Y./Rusland, § 78; EHRM 28 februari 2008, Saadi/Italië, § § 128-129 en EHRM 30 oktober 1991, Vilvarajah en cons./ Verenigd Koninkrijk, § 108 in fine).

Wat het onderzoek van de algemene situatie in een land betreft, hecht het EHRM vaak belang aan de informatie vervat in de recente verslagen afkomstig van onafhankelijke internationale organisaties voor de verdediging van de rechten van de mens zoals Amnesty International of van overheidsbronnen (zie bv. EHRM 21 januari 2011, M.S.S./België en Griekenland, § § 347 en 348; EHRM 5 juli 2005, Said/Nederland, § 54; EHRM 26 april 2005, Müslim/Turkije, § 67; EHRM 15 november 1996, Chahal/Verenigd Koninkrijk, § § 99-100). Het EHRM heeft eveneens geoordeeld dat een eventualiteit van slechte behandelingen wegens een instabiele conjunctuur in een land op zich niet leidt tot een inbreuk op artikel 3 van het EVRM (zie: EHRM 30 oktober 1991, Vilvarajah en cons./Verenigd Koninkrijk, § 111) en dat, wanneer de bronnen waarover het beschikt, een algemene situatie beschrijven, de specifieke beweringen van een verzoekende partij in een geval moeten worden gestaafd door andere bewijselementen (zie: EHRM 4 december 2008, Y./Rusland, § 9; EHRM 28 februari 2008,

Saadi/Italië, § 131; EHRM 4 februari 2005, Mamatkulov en Askarov/Turkije, § 73; EHRM 26 april 2005, Müslim/Turkije, § 68).

Uit de rechtspraak van het EHRM blijkt echter dat uitzonderlijk, in de zaken waarin een verzoekende partij aanvoert dat zij deel uitmaakt van een groep die systematisch blootgesteld wordt aan een praktijk van slechte behandelingen, de bescherming van artikel 3 van het EVRM optreedt wanneer de verzoekende partij aantoont dat er ernstige en bewezen motieven bestaan om het bestaan van de praktijk in kwestie aan te nemen en om aan te nemen dat zij tot de bedoelde groep behoort (zie: EHRM 28 februari 2008, Saadi/Italië, § 132). In dergelijke omstandigheden eist het EHRM niet dat de verzoekende partij het bestaan aantoont van andere bijzondere kenmerken die haar persoonlijk zouden onderscheiden, indien dat de door artikel 3 van het EVRM geboden bescherming illusoir zou maken. Dit zal worden bepaald in het licht van het relaas van de verzoekende partij en van de beschikbare informatie over het land van bestemming wat de groep in kwestie betreft (zie: EHRM 4 december 2008, Y./Rusland, § 80; EHRM 23 mei 2007, Salah Sheekh/Nederland, § 148).

Wat het onderzoek van de omstandigheden eigen aan het geval van de verzoekende partij betreft, oordeelde het EHRM dat het ingeroepen risico een individueel karakter heeft indien het voldoende concreet en aantoonbaar is (cf. EHRM 21 januari 2011, M.S.S./België en Griekenland, § 359 in fine).

Zowel wat de algemene situatie in een land betreft als de omstandigheden eigen aan het geval van de verzoekende partij, moet de verzoekende partij over de materiële mogelijkheid beschikken om te gepasten tijde deze omstandigheden te doen gelden (cf. EHRM 21 januari 2011, M.S.S./België en Griekenland, § 366).

In dit geval wordt het bestaan van een reëel gevaar van een door artikel 3 van het EVRM verboden behandeling beoordeeld op grond van de omstandigheden waarvan de verwerende partij kennis had of had moeten hebben op het ogenblik van de bestreden beslissing (cf. mutatis mutandis: EHRM 4 december 2008, Y./Rusland, § 81; EHRM 20 maart 1991, Cruz Varas en cons./ Zweden, § § 75-76; EHRM 30 oktober 1991, Vilvarajah en cons./Verenigd Koninkrijk, § 107).

De verwerende partij moet een zo nauwkeurig mogelijk onderzoek doen van de gegevens die wijzen op een reëel risico van een door artikel 3 van het EVRM verboden behandeling (EHRM 21 januari 2011, M.S.S./België en Griekenland, § § 293 en 388). Dit wordt niet betwist door de verwerende partij nu zij zelf in de bestreden beslissing stelt dat elke lidstaat er toe gehouden is te onderzoeken of een overdracht aan een andere lidstaat zou kunnen leiden tot een reëel risico op blootstelling aan omstandigheden in strijd met artikel 3 van het EVRM.

Uit de stukken van het administratief dossier en de motivering van de bestreden beslissing blijkt dat de verzoekende partij werd gehoord en dat haar gevraagd werd naar de specifieke omstandigheden die haar ertoe gedreven hebben om asiel aan te vragen in België en of zij met betrekking tot de omstandigheden van opvang of van behandeling in Spanje redenen heeft tot verzet tegen een overdracht naar Spanje. Wat betreft de redenen om een asielaanvraag in te dienen in België stelde de verzoekende partij dat zij wenst naar school te kunnen en dat ze hoopt op een betere toekomst in België. Ze uitte verzet tegen een overdracht naar Spanje om reden dat zij in Spanje niet naar school mocht en omdat ze 'niet heel goed' behandeld werd in het detentiecentrum waar ze verbleef. Wat dit laatste betreft verduidelijkte ze dat ze niet mocht deelnemen aan sociale activiteiten en dat ze niet de nodige medische zorg kreeg voor haar oorproblemen.

De verwerende partij wijt de problemen waarnaar de verzoekende partij refereert aan het feit dat zij illegaal was in Spanje en er geen asiel aanvraag. Hierbij stipt ze aan dat de verzoekende partij in andere omstandigheden zal terugkeren, nl. Dublinterugkeerders met het oog op het aanvragen van een asiel in Spanje. Deze vaststelling acht de Raad op het eerste gezicht niet kennelijk onredelijk. Anders dan wat de verzoekende partij poogt voor te houden verwijst de verwerende partij wel degelijk naar relevante informatiebronnen en zelfs o.m. naar hetzelfde rapport naar het welk de verzoekende partij ook refereert met name het rapport van 9 oktober 2013 van de Commissaris voor de mensenrechten voor de Raad van Europa. Hiernaast verwijst de verwerende partij naar een rapport van Hana Cheikh Ali en Miguel Angel Hurtado van 20 juni 2012 "Dublin II regulation Spain". Dit rapport handelt specifiek over Dublin terugkeerders. In dit rapport wordt gesteld dat personen in wiens geval Spanje zich akkoord verklaarde voor de behandeling van de asielaanvraag (zoals de verzoekende partij in casu), voor de behandeling van de asielaanvraag toegang zal hebben tot de procedure en toegang zal hebben tot rechtsbijstand en gezondheidszorg. In dit rapport wordt aangestipt dat asielzoekers een machtiging tot verblijf van

minstens zes maanden verkrijgen, recht hebben op kosteloze juridische bijstand, toegang hebben tot de gezondheidszorg en na verloop van zes maanden procedure het recht hebben om te werken. Tevens blijkt dat asielzoekers recht hebben op bijstand en opvang. Het rapport van 6 juni 2013 van de Algemene Vergadering van de Verenigde Naties over de mensenrechten in Spanje weerlegt deze bevindingen niet. Bovendien handelt dit laatste rapport over migranten (al dan niet met papieren). Het betreft echter niet de specifieke situaties van asielzoekers en in het bijzonder Dublin-terugkeerders. Wat betreft het rapport van 9 oktober 2010 waarnaar de verzoekende partij ook verwijst, stelt de verwerende partij dat uit dit rapport geen dermate tekortkomingen aan onthaal en opvangvoorzieningen kunnen afgeleid worden dat een verzet tegen overdracht gerechtvaardigd zou zijn.

Uit het voorgaande blijkt dat de verwerende partij wel degelijk bronnen heeft geconsulteerd waaronder mensenrechtenverslagen om na te gaan of er redenen zijn in het licht van artikel 3 van het EVRM die zich verzetten tegen een overdracht naar Spanje. In het licht van de eigen verklaringen van de verzoekende partij waarin zij voornamelijk aangaf dat ze niet naar school kon, dat ze niet de nodige medische zorg verkreeg en dat ze geen sociale contacten had, is de Raad van oordeel dat de conclusie gemaakt door de verwerende partij niet kennelijk onredelijk is en dat zij prima facie op goede gronden kon oordelen dat een overdracht aan Spanje geen schending zal inhouden van artikel 3 van het EVRM.

Met haar betoog maakt de verzoekende partij prima facie geen schending van artikel 3 van het EVRM aannemelijk, noch van artikel 4 van het Handvest, dat dezelfde inhoud heeft als artikel 3 van het EVRM. Noch toont de verzoekende partij in deze stand van het geding aan dat er sprake zal zijn van een schending van artikel 13 van het EVRM.

Het eerste middel is niet ernstig.

In een tweede middel voert de verzoekende partij de schending aan van artikel 41 van het handvest, van de materiële motiveringsplicht, van het zorgvuldigheidsbeginsel en van het verbod op willekeur.

In haar tweede middel herhaalt de verzoekende partij in wezen grotendeels hetgeen zij reeds heeft aangehaald in haar eerste middel. Zo stelt ze opnieuw dat de verwerende partij niet heeft onderzocht of zij zal worden blootgesteld aan een schending van artikel 3 van het EVRM bij overdracht naar Spanje, dat de verwerende partij geen informatiebronnen heeft geraadpleegd, dat zij geen rekening heeft gehouden met de huidige situatie in Spanje en dat er geen feitenvinding is gebeurd.

De Raad meent dat het in casu volstaat te verwijzen naar de bespreking van het eerste middel. Met haar betoog dat in wezen neerkomt op een herhaling van het eerste middel maakt de verzoekende partij de schending van de door haar ingeroepen bepalingen prima facie niet aannemelijk.

Het tweede middel is niet ernstig.

Er is niet voldaan aan de tweede cumulatieve voorwaarde. Deze vaststelling volstaat om de thans voorliggende vordering te verwerpen.

3. Kosten

Met toepassing van artikel 39/68-1, § 5, derde en vierde lid van de vreemdelingenwet zal de beslissing over het rolrecht of over de vrijstelling ervan, in een mogelijke verdere fase van het geding worden onderzocht.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

De vordering tot schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid wordt verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op elf september tweeduizend vijftien door:

Mevr. J. CAMU,

rechter in vreemdelingenzaken,

Mevr. A. DE BONDT

toegevoegd griffier.

De griffier,

De voorzitter,

A.DE BONDT

J. CAMU